1

వానలో తడుస్తున్న మనిషి

దురాశల ఆవలితీరాలు చేరుకున్నతర్వాత మనిషి. చిన్నతనం లోనే జీవితంలో మమకారాలు వదుల్చుకున్నవాడు. అమ్మ గుర్తువస్తే తప్ప యెప్పుడూ కన్నీళ్లు రానివాడు. ఎఱుపురంగు పూసుకున్న పోస్టుడబ్బాలు కనపడితే భయపడేవాడు. వీధివెంట నడుస్తున్నాడు. తుడిచిపెట్టిన అద్దంలావున్న సూర్యుడు కనపడటంలేదు. వానవచ్చేలా ఉంది. వానంటే భయం అతడికి. వానలో తిరగకూడదని, అనగా తడవకూడదని ప్రతిసారీ జబ్బుపడ్డప్పుడు చెప్పేవాళ్ళు మందులిచ్చేవాళ్ళు.

చిన్నప్పు డెప్పుడో కుక్క కరిచిం దతణ్ణి. అది పిచ్చికుక్క అన్నా రెవ్వరో. అమ్మ కావిలించుకుని యేడ్చింది.

వానవచ్చే సూచనలు కనపడితే తాడుపెట్టి కట్టేసేది చిన్నతనంలో. సెనగలు తిననిచ్చేది కాదు. కుక్క కరచినవాళ్లు వానలో తడవకూడదట! సెనగలు తినకూడదట!

పెద్దవా డవుతున్నకొద్దీ చాలమంది కరిచా రతణ్ణి. పరీక్షలు తప్పాడు. అందుకు ఎప్పుడూ ఏడవలేదు! అమ్మ యేడ్చింది. నానా అడ్డమైనవాళ్ళ దగ్గరనుంచీ చాలా చాలా గొప్పవాళ్ళవరకూ 'వట్టి అప్రయోజక శిఖామణివి' అన్నారు.

ఎవరిముందూ కాదనలేదు. కొందరిముందు అవునన్నాడు.

చిన్నప్పు డెప్పుడేనా క్లాసులో కూర్చుని పాఠాలు చెబుతున్న మాస్టర్ల హావభావ విలాసాలను బొమ్మలు గీసేవాడు.

దెబ్బలు తిన్నాడు.

కాలేజీకి వచ్చిన తర్వాత పాఠాలు చెబుతుంటే వాళ్ళో పెట్టుకుని తలవంచుకొని, నవలలు చదివేవాడు.

ఆ తరువాత కథలు వ్రాశాడు. అమ్మనిగురించికూడా వ్రాశాడు. అమ్మ అన్నది వోసారి—"మామయ్యాగా రింటికి వెళ్ళు. శకుంతల నిన్ను చూడాలనుకుంటోందిట. నిజమే ననుకొన్నాడు. మామయ్యాగా రింటికి వెళ్లాడు. శకుంతల పరీక్షలు ప్యాసైంది. చాలా అందంగా ఉంది. వారంరోజు లున్నతర్వాత రేపు తిరిగివద్దా మనుకుంటుండగా, రాత్రి వెన్నెల వచ్చింది. వెన్నెట్లో చెట్లు. వెన్నెల బావుంది.

చంద్రకాంతపు మొక్కలున్నాయి. గోడవారగా ఐదో, ఆరో. అన్ని మొక్కలకీ ఒక్కపువ్వే ఉంది.

"అవి కోయలే దేం?"—అని అడిగాడు శకుంతలని.

"తల్లి చెట్టుకి ఒక్కొక్క పూవైనా ఉంచాలి"—అని చెప్పింది శకుంతల.

గదిలో కూర్చున్నారు. కిటికీలోంచి రోడ్డు దూరంగా కనిపిస్తున్నది. దూరంగా రోడ్డుమీద కంకరకొడుతున్న కూలివాళ్ళు పాటలు పాడుకుంటున్నారు.

"రేపు వెళ్లిపోతున్నాను." అని చెప్పేడు.

చాలాసేపు మాట్లాడకుండా ఉండి చివర కిలా అన్నది శకుంతల.

"వాళ్ళు నయం బావా నీకంటే. చాలా నయం."

"ఎవరు వాళ్లు?"

"అదే, దూరంగారోడ్డుమీద కంకర కొట్టుకుంటున్నారే వాళ్లు. దేశానిక్కూడా నీలా విషాద ప్రేమకథలూ, నగ్నచిత్రాలూ రచించే వాళ్ళకంటే వాళ్ళే ఉపయోగం."

తెల్లవారిన తరువాత ఊరెళ్ళిపోయినాడు. మళ్ళీ మామయ్యాగా రింటికి పోలేదు.

తరువాత యెప్పుడో శకుంతలకు పెళ్ళయింది.

చాలానాళ్ళ తరువాత స్టేషన్లో కనపడింది. ఇద్దరు పిల్లలూ, తానూ. దిగులుగా నవ్వుతూ "పెళ్ళి చేసుకోవద్దు బావా, అదృష్ట వంతుడివి కావాలంటే" అని చెప్పింది.

త్వరత్వరగా వెళ్ళిపోయాడు. ఇంటికి పోయిన తరువాత 'ఇద్దరు పిల్లల తల్లి'—అని బొమ్మ గీశాడు. అసహ్యంగా లావయి, చెక్కిళ్ళు గుంటలు పడి,ముఖం ముడతలుపడి దిగులుగా నవ్వుతూ....

తరువాత ఎన్నో వానలు కురిశాయి.

కిటికీతలుపులు కూడా మూసుకుని భద్రంగా గదిలో కూర్చు న్నాడు. నాన్నకు విసుగ్గా ఉంది. అమ్మకు దుఃఖంగా ఉంది. పరీక్షలకీ చదవటంలేదు.

ఇంట్లో ఉండలేక "ఉద్యోగం చేస్తా" నన్నాడు.

"ఎవరిస్తా" రన్నాడు నాన్న వెటకారంగా.

అమ్మ పాదాలు కళ్ళకద్దుకొని మహానగరం వచ్చాడు కుఱ్ఱ వాడు. పత్రికలలో కథలు పడుతున్నాయి.

బొమ్మలు గీస్తున్నాడు.

ఎక్కడో పాడుబడ్డ కొంపలో బాగున్న గదిలో రాత్రుళ్ళు పడుకుంటాడు. వీధిపేరు అతడికి తెలీదు. వీధిపేరు తెలుసుకుంటే, ఇంటినెంబరు గుర్తుంటే అమ్మదగ్గరనుంచి ఉత్తరం వస్తుంది. అందుకే వీధిపేరు తెలుసుకోలేదు. ఇంటికి ఉత్తరం వ్రాయలేదు. పోష్టు డబ్బాలు చూస్తే అందుకే భయం. ఉత్తరాలు గుర్తువస్తాయి. అమ్మ గుర్తువస్తుంది. ఎన్నో గుర్తొస్తాయి. బ్రతుకుతున్నానన్న విషయం గుర్తొస్తుంది. వానచినుకులు గుర్తువస్తాయి.

ఎప్పుడేనా గోవిందు వెతుక్కుంటూ వచ్చి కథపడ్డ పత్రిక యిస్తాడు. పదిరూపాయలిస్తాడు. ఎప్పుడేనా ఇంకో పది కావాలన్నా యిస్తాడు.

క్రిందటిసారి వానలో తడిసి మూడునెలలు కాలేదు. ఆస్పత్రి నుంచి వచ్చి రెండునెలలు కాలేదు.

మళ్ళీ వాన వచ్చేలా ఉంది. అందుకే కుఱ్ఱవాడు గబగబా

నడుస్తున్నాడు. అది బజారువీధి కాదు. పళ్ళదుకాణాలు లేవు. కిళ్ళీ షాపులుకూడా లేవు. అందుకే కుఱ్ఱవాడు గబగబా నడుస్తున్నాడు. అతడిపేరు ముకుందరావు. మహానగరంలో ఉన్నాడు. ప్రస్తుతం వీధివెంట నడుస్తున్నాడు. ప్రస్తుతం ముకుందరావు వానలో తడిసే లోపున క్రిందటిసారి వానలో తడిసిన విషయం—ఇది కథ.

రోడ్డుమీద పరిగెత్తినా ముద్దముద్దగా తడిసిన ముకుందరావు పాడుపడ్డ ఇంటిలోని బాగున్నగదిలో ఆ రాత్రి పడుకుంటే పొద్దున కల్లా వొళ్లు నొప్పులు పట్టి జ్వరం వచ్చింది.

ముకుందరావు గోవిందరావు ఇంటికి వెళ్ళాడు. నడిచే వెళ్లాడు జేబులో చిల్లరడబ్బులులేక. గోవిందరావు, భార్య బయట జేరితే చచ్చినట్టు కుంపటి రాజేసుకుంటున్నాడు.

ముకుందరావు వెళ్ళి 'జ్వరం వచ్చిందిరా గోవిందూ' అని చెప్పాడు. గోవిందరావుకు కళ్ళనీళ్ళు వచ్చినయ్, కుంపటి రాజుకోక, భార్యను తిట్టుకుని, తనను తాను తిట్టుకొని, ముకుంద రావును తిట్టి, ఆఫీసును తిట్టి, రిక్షా మాట్లాడి, పక్కనే కూర్చోబెట్టు కుని, ఆస్పత్రికి చేర్చి "వీడు చస్తే నాకు కబురు చేయం"డని డాక్టరు గారికి చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. ముకుందరావుకి యీసారి ఆస్పత్రి బావుంది. ఈ రోగం పెద్దదయితే తగ్గిపోయిందాకా హాయిగా యిక్కడే వుందును కదా—అనుకున్నాడు.

రెండురోజులు పోయింతర్వాత గోవిందరావు వచ్చాడు.

ఇంటికి ఉత్తరం వ్రాశాడట. అమ్మ ఉత్తరం వ్రాసింది. తెచ్చియిచ్చాడు. ముకుందరావు చదవలేదు — ఆ ఉత్తరంలో ఏముంటుందో అతడికి తెలుసు.

మళ్ళీ రెండురోజులు పోయింతర్వాత గోవిందరావు వచ్చాడు. నాన్న డబ్బు పంపించాడట. ఇచ్చిపోయాడు.

ఆ సాయంకాలం నర్సువచ్చి "నెలరోజులదాకా ఇక్కడే వుండాలి మీరు" అని చెప్పింది.

"న్యుమోనియాలోకి దించుతుందేమోనని భయంగా ఉంది" అని చెప్పింది.

"భయ మెందుకు?" అన్నాడు ముకుందరావు.

నర్సు తెల్లబోయింది. కళ్ళు విప్పార్చుకుని విచిత్రంగా చూసింది. అలా చూడటం ముకుందరావుకు బావుంది. చిన్నప్పుడు శకుంతల అలానే చూసేది. ఆస్పత్రి విషయాలు ఎన్నో తెలుసతడికి.

పే రేమిటని అడిగాడు నర్సుని. 'ఎందుకు?' అన్నది.

"చెప్ప నవసరం లేదులే" అన్నాడు.

"అయితే చెపుతున్నాను....సరోజిని."

"ఈ ఉద్యోగం ఎందుకు చేస్తున్నావు?" చాలారోజుల తర్వాత ఆమె యీ ఉద్యోగం చెయ్యడం ఇష్టంలేనివాడులా అడిగాడు. ఆమె దిగులుగా చూసి వెళ్ళిపోయింది. నాలుగురోజులు ఆ ప్రశ్నని మరచిపోయాడు. ఐదో రోజున అడిగాడు. "ఈ ఉద్యోగం ఎందుకు చేస్తున్నావు?" ఆమె దిగులుగా వెళ్ళిపోయింది. తరువాత ప్రతిరోజూ అడిగేడు. ఆమె చెప్పలేదు. అడిగేవాడు. ఆమెకు కోపం వచ్చింది. "ఇలా అడిగితే యీ వార్డునుంచి డ్యూటీ మార్పించుకుంటాను."

"ఉద్యోగమే మానెయ్యరాదూ?"

ఆమె మౌనంగా వెళ్ళిపోయింది. మర్రోజు రాలేదు ఆమె. ఆ మరురోజూ రాలేదు. మూడోరోజూ రాలేదు. ముకుందరావు సంతోషించాడు—నిజంగా ఆమె ఉద్యోగం మానేసిం దని.

ఆమె బావుంది. చాలా మంచిది. ఎందుకో ఆమె యీ ఉద్యోగం చెయ్యటం అతడికి యిష్టంలేదు. వారంరోజుల తర్వాత ఓరోజు సాయంకాలం దీపాలు వెలిగిన తర్వాత. ఆరుగంటల తర్వాత—

రోగులను చూడటానికి వచ్చిన వాళ్ళవాళ్ళ బంధువులంతా దిగులైన ముఖాలతో వార్డులోంచి వెళ్ళిపోయిన తరువాత ఆమె వచ్చింది.

గోవిందరావు వెళ్ళిపోయాడు. అమ్మ వ్రాసిన ఉత్తరం చదువుకుంటున్నా డతడు. ఆమె వచ్చింది.

ఉత్తరం దిండుకింద దాచి ఆమెకేసి చూశాడు.

కళ్ళు తుడుచుకుని చూసినతర్వాత ఆమె ఆమెగా కన్పించిం

దతడికి. మళ్ళీ వచ్చింది. నిమిషంసేపు తలవంచుకుని, చిరునవ్వు తెచ్చి పెట్టుకుని "తప్పకుండా తగ్గిపోతుంది లెండి. భయపడకండి" అని చెప్పింది ఆమె.

"భయ మెందుకు?" అన్నా డతడు.

ఆమెకు దిగులైంది. వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె ఏదో అడగాలని వచ్చింది. 'ఎక్కడనుంచి ఆ ఉత్తరం' అని.

"ఉద్యోగం మానెయ్యలేదూ?" అని అడిగా డతడు.

ఆమె తలవంచుకుని వెళ్ళిపోయింది. అతడు కళ్లు తుడుచుకున్నాడు.

రాత్రి నిద్రపొమ్మని చెప్పటానికి వచ్చినప్పుడు మళ్ళీ అడిగాడు "ఉద్యోగం మానెయ్యరాదూ?" అని. ఆమె నవ్వింది.

"మానేస్తాను.పోనీ.మీరుచెప్పండి.భోజనం మీరు పెడతారా?"

అతడు ఆలోచనలో పడ్డాడు.

ఆమె అతడివైపు కాసేపు ఉత్సుకతతో చూసి, గుండెలవరకూ దుప్పటిలాగి వెళ్ళిపోయింది.

అతడు పిలిచాడు.

వినిపించుకోకుండా "నిద్రపోండి. ప్రక్కగదిలోనే ఉంటాను. అవసరమైతే పిలవండి" అని ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

ఐదునిమిషాలు కాకముందే అతడు పిలిచాడు. ఆమె వచ్చింది. "ఉద్యోగం మానెయ్యరాదూ?"

ఆమె నవ్వింది. దిగులుగా, అందంగా, ఆహ్లాదకరంగా "మిమ్మల్ని ఇక్కడనుంచి ఇంకో ఆస్పత్రికి మార్చమని డాక్టరు గారికి చెప్పనా?"

"ఎందుకూ?"

"పిచ్చాసుపత్రికి" అతనూ నవ్వాడు. ఆమె వెళ్ళిపోయింది. నడిరాత్రివేళ అతడికి మెలకువ వచ్చింది.

ఎదురు బెడ్‌మీద చిన్న కుర్రవాడెవడో యేడుస్తున్నాడు.వాడికి

పదేళ్ళుండవచ్చు. ఎవరికీ వినపడకూడదన్న వుద్దేశ్యంతో యేడుస్తున్నాడు. కాని ఆపుకోలేకపోతున్నాడు. ఎంత ఆపుకుందామన్నా వెక్కిళ్ళు ఆగటంలేదు. మధ్య మధ్య అమ్మా,అమ్మా అంటున్నాడు.

ముకుందరావు ప్రయత్నించి కొద్దిగాలేచి వెన్నెముక క్రిందికి దిండ్లు లాగి పడుకున్నాడు, కుర్రాడివేపు చూస్తున్నాడు. కుర్రాడు ఏడుస్తున్నాడు. అమ్మా, అమ్మా అంటున్నాడు. ముకుందరావుకి కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ప్రక్కకు తిరిగి కిటికీలోంచి రోడ్డు మీదకు చూశాడు. చుట్టూ కలయజూశాడు. కొంతమంది నిద్రపోతున్నారు. కొంతమంది మూలుగుతున్నారు. కుర్రవాడు ఏడుస్తున్నాడు. కిటికీ లోంచి కనిపిస్తున్న రోడ్డు మీద వెన్నెలకురుస్తున్నది. ముకుందరావు చూశాడు. అమ్మా, అమ్మా అంటున్నాడు కుర్రాడు. ముకుందరావుకి అమ్మ గుర్తు వచ్చింది. అమ్మ ఏం చేస్తుంటుంది? పక్క మీద నిద్రపట్టక కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంటూంది. దేవుడికి మొక్కుకుంటూం టుంది.

ఆస్పత్రినుంచి వెంటనేబయటపడాలని,ఉద్యోగం దొరకాలని. పెళ్ళికావాలని, కోడలు రావాలని.

ఇంకా, ఇంకా....

ముకుందరావు కళ్ళు తుడుచుకున్నాడు.

రోడ్డుమీద రిక్షాపోతోంది, గంటలు మ్రోగించుకుంటూ,

"ఇంకా నిద్రపోలేదూ"

ముకుందరావు వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

"నిద్రపోండి. లేకపోతే టెంపరేచరు మళ్ళీ ఎక్కువవుతుంది."

ముకుందరావు అడుగుదామనుకున్నాడు—

"ఈ వుద్యోగం మానెయ్యరాదూ" అని.

కాని ఆమె అక్కడనుంచి వెళ్ళిపోయింది, ఎదురు బెడ్ మీది కుర్రాడి దగ్గరకు. ముకుందరావు ఆమె వేపే చూస్తున్నాడు.

"ఎందుకమ్మా ఏడుస్తున్నావు? నా తండ్రి కదూ! అమ్మ గుర్తొచ్చిందా, ఇదిగో ఇటు చూడు, నేనే అమ్మ ననుకో, బావుందా,

యేం!" వాణ్ణి గుండెల కదుముకొని వోదారుస్తోంది. వాడు ఏడుపు మానేశాడు.

ఎక్కువ కాంతిలేని ఆ లైట్లవెల్తురులో ముకుందరావు, ఆమె వేపే చూస్తున్నాడు. ఆమె కాంతివంతంగా కనిపిస్తోంది. అమ్మ గుర్తు వచ్చింది.

వెన్నెముక నొప్పిపుడుతున్నది. పడుకోవాలి.పడుకుంటే ఆమె కనపడదు. ముకుందరావు అలానే వున్నాడు.

పది పదిహేను నిమిషాల్లో కుర్రాడు నిద్రపోయినాడు. వాణ్ణి పడుకోబెట్టి ఆమెలేచింది. ముకుందరావు దగ్గరగా వచ్చింది.

"నిద్రరావటంలేదూ—"

....

"నా ఉద్యోగం గురించే ఆలోచిస్తున్నారా?"

....

"పోనీ మానేస్తాను. నిద్రపోతారా?"

ముకుందరావు మాట్లాడాడు. "ఒకటడుగుతాను చెపుతావా?"

"ఒకటికాదు. పది అడగండి. మీకునిద్రైనా పడుతుందేమో"

"నీకు నిద్రరాదూ?"

"భలే ప్రశ్న!"

"నువ్వెప్పుడైనా పాపం చేశావా?" ఆమె వణికిపోయింది. ముకుందరావు చూశాడు. ఆమె కళ్ళు తుడుచుకోవటంలేదు. ముకుందరావు రోడ్డుమీదికి చూశాడు. వెన్నెల మబ్బు తెరల్లోంచి పాలిపోతూంది.

"నీకు రుక్మిణీకళ్యాణంలో పద్యాలు వచ్చునా" ఆమె నిశ్శబ్దంగా వొక్కొక్క అడుగే వేసుకుంటూ వెళ్ళిపోతూంది. దిండ్లు మెడకిందికి లాక్కుని ముకుందరావు పడుకున్నాడు. అతనికి నిద్ర పట్టడంలేదు.

ఆమె వెళ్ళి గదిలో కుర్చీలో కూర్చుని కళ్లు తుడుచుకుంది. ఆమె ఆలోచిస్తున్నది.

"ఏమి టీ వింతమనిషి, పిచ్చివాడా? అన్ని వివరాలూ తెలుసుకోవాలి, ఇతడి గురించి" ఆమెకు ఇంతలోనే అసూయ కలిగింది. తనకెందుకు? తెలుసుకుని తానేం చేస్తుంది? ఇంకో పదిరోజుల్లో యెలాగూ వెళ్ళిపోతాడు. ఇల్లు, సంసారం-భార్యను చూస్తాడు. ఆమె అతణ్ణి చూసి భోరుమంటుంది. "ఎలా అయిపోయారు?" అంటుంది. తరువాత అతడు తనని మరచిపోతాడు.ఆమె అలానే ఆలోచిస్తున్నది. తమ్ముడు గుర్తువచ్చాడు. తమ్ముడి కీ వూరు ట్రాన్స్ఫర్ కావటం నయమే. తాను ఉద్యోగంమానేస్తుంది. తమ్ముడూ-మరదలూ వాళ్ళ మధ్య ఒంటరిగా తా నెలా బ్రతుకుతుంది! తమ్ముడికి చదువు చెప్పించింది. లేకపోతే యీ వుద్యోగం తన కెందుకు! వాడు ఉద్యోగంలో చేరాడు. తనని ఉద్యోగం మానెయ్యమనడేం? పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. తనని పెళ్ళిచేసుకోమనడేం! ఎప్పుడైనా పాపం....ఏమో తనకు తెలీదు. ఆమె టేబిలు మీద తలవాల్చి ఆలోచిస్తుంది.

ముకుందరావుకు నిద్రపట్టటంలేదు.

"ఆమె యెందుకు ఉద్యోగంచేయాలి? ఆమె భర్త ఏమనుకుంటాడు? జీవితం ఎన్నాళ్ళిలా గడపాలి? 'ఇద్దరు పిల్లల తల్లి' లా ఆమె మాత్రం అయిపోదూ? ఎన్నాళ్ళిలా.........ఎన్నాళ్ళిలా....ఏమిటీ జీవితం?"

మర్రోజు ప్రొద్దున్నే ముకుందరావు కాగితం కలం తీసుకున్నాడు. టెంపరేచరు నార్మల్‌లో వుంది.

సాయంకాలం ఆమె వచ్చింది. సంతోషంగా వచ్చింది."మీకు జ్వరం తగ్గిపోయింది. టెంపరేచరు చార్టు చూసివచ్చాను. నాలుగు రోజుల్లోనే మీరిక్కడినుంచి హాయిగా వెళ్ళిపోవచ్చు."

ముకుందరావు నవ్వాడు.

ఆమెకు తాను గీసిన బొమ్మచూపాడు.

"ఉద్యోగం వదిలేసిన నర్సు."

ఆ బొమ్మలో తానేవుంది. ఎవరో మగవాడు. తనచుట్టూ ఇద్దరు ముగ్గురు పిల్లలు. వాళ్ళని పిల్లలనుకోవాలి—రేఖలు.

ఆమెకు సంతోషమైంది. అతడికేసి ఆశ్చర్యంగా కళ్ళు విప్పార్చుకుని చూసి "బొమ్మలు బాగావేస్తారే!" అంది.

కళ్ళు ఇంకా పెద్దవిచేసి "నాకు ఇల్లులేదు, సంసారంలేదు. పెళ్ళికాలేదు తెలుసా?" ఆమె వెళ్ళిపోయింది. ఆ బొమ్మ గీచిన కాగితం జాగ్రత్తగా తీసుకుని, పోతూ పోతూ "ఇది నాకు కావాలి" అంది.

ముకుందరావుకి ఆశ్చర్యమైంది. సంతోషం కలిగింది. ఆవేళ రాత్రి ఎదురు బెడ్‌మీద వున్న కుర్రవాడు మళ్ళీ యేడ్చాడు. ఆమె వచ్చింది. "ఎందుకమ్మా యేడుస్తున్నావు? నేనే అమ్మననుకో" ముకుందరావు ఆమె వేపు చూస్తున్నాడు. రోజూ కుర్రవాడు యేడుస్తున్నాడు. రేపు వెళ్ళిపోతాననగా ఆరాత్రి ఆమె చేతిని కావాలని మృదువుగా నొక్కి హాయిగా నిద్రపోయాడు ముకుందరావు—ఇది క్రిందటిసారి వానలో తడిసిన కథ. ఇప్పుడు.

ముకుందరావు రోడ్డు మీద నడుస్తున్నాడు. బ్రిడ్జి వచ్చింది. బ్రిడ్జి దాటాడు. ఏమీ దుకాణాలు లేవు. గవర్నమెంటు క్వార్టర్స్ కనిపిస్తున్నాయి. ఒక పెద్ద చినుకు వచ్చి మీదపడింది. ముకుందరావు పరిగెత్తాలనుకున్నాడు. నడుస్తున్నాడు. గాలి చల్లగా శరీరాన్ని తాకుతున్నది. మీద రెండుచినుకులు పడ్డాయి. ముకుందరావు గబగబా నడుస్తున్నాడు. నాలుగు చినుకులు పడ్డాయి. ముకుందరావుకు హాయిగానే వుంది. అయినా భయంగానే వుంది. ఇంకా నడక వేగం హెచ్చించాడు.

వీధిలో దీపాలు వెలిగాయి. చీకటి పడుతున్నది. వాన కురవబోతున్నది. ఒకచెట్టు కనపడుతున్నది. ఆ చెట్టుక్రింద అప్పటికే ఒకరు నిలుచుని వున్నారు. చిన్న పళ్లెంలో యేవో అమ్ముకునే వాడులా వుంది. ముకుందరావు పోయి ప్రక్కనే నిలుచున్నాడు. చినుకులు పడుతున్నాయి. ముకుందరావుకి విసుగ్గా వుంది. ఎదురుగా క్వార్టర్స్ కనపడుతున్నాయి. క్వార్టర్స్‌లో దీపాలు కనపడుతున్నాయి. వాన కురుస్తున్నది. తన పక్కనే నిలుచున్న మనిషివేపు చూశాడు. అతని

పైన చినుకులు పడటంలేదు. అతని చేతుల్లోని పళ్లెంవేపు చూశాడు. వేయించిన శనగలు వున్నవి. ముకుందరావు జేబు తడుముకున్నాడు. ముకుందరావు పక్కన నిలుచున్న మనిషి పక్కకు జరిగాడు. ముకుందరావు శనగలు కొనుక్కొని జేబులో పోసుకున్నాడు. ఇప్పుడు ముకుందరావు మీద చినుకులు పడటంలేదు. పక్కనున్న మనిషి పళ్ళెంమీద గోనెపట్టా కప్పుకొని క్వార్టర్స్ వేపు పరిగెత్తేడు. ముకుందరావుకి హాయిగావుంది. ఒక నిమిషం, రెండు నిమిషాలు. వాన పెద్దదయింది. ముకుందరావు క్వార్టర్స్‌వేపు పరిగెత్తాడు.

సెనగలమ్ముకుంటున్న మనిషి యే యింట్లోనూ కనిపించలేదు. అన్ని వాకిళ్ళూ మూసి వున్నాయి. ముకుందరావు తడుస్తున్నాడు. వాన పెద్దదయింది.

చప్పున ఓ యింటి దగ్గర ఆగిపోయాడు. వాకిలి తెరిచేవుంది. గడపలో నిలుచున్నాడు. వాన మీద పడటం లేదు. జేబురుమాలుతో తుడుచుకుంటూ ఇంట్లోకి చూశాడు. లైటు వెలుగుతోంది. సోఫాలో ఎవరో అమ్మాయి కూచుని కథల పత్రిక చదువుతోంది. ఆ అమ్మాయి ముకుందరావు వేపు చూసింది. కళ్ళలో ఎంతో అసహ్యం. ఆ అమ్మాయి తనవేపు చూడటంతో, ఆ అమ్మాయి చదువుతున్న కథవైపు చూశాడు ముకుందరావు. చిత్రం! ఆ కథ తను వ్రాసిందే. ఆ అమ్మాయి మళ్ళీ చదువుకుంటోంది. ఆ అమ్మాయివేపు చూశాడు. ఆ అమ్మాయి ముఖం దీనంగా మారిపోయింది. ఆ దుఃఖగాథను తలచుకొని. ఆ అమ్మాయిని చూస్తూ ముకుందరావు చెప్పలేనంత సంతోషపడ్డాడు. ఆ అమ్మాయి చప్పున యితడివేపు తిరిగి "పక్కన వరండా వుంది. అక్కడపోయి నిలుచోండి..." ముకుందరావుకు దిగులైంది. ఆ కథ తాను వ్రాసిందే! ముకుందరావు కదలబోయాడు.

వెనకనించి "ఓ....మీరా...."

క్షణంసేపు ఆగి "వానలో తడుస్తున్నారా" కోపంతోకూడిన లాలనతో.

ఆమె సరోజిని. అప్పుడే లోపలినుంచి వచ్చింది.

"కూచోండి. టవల్ తెస్తాను. మా మరదలే లెండి...నీవు పోయి కాఫీ కలుపమ్మా...."

ముకుందరావు గోడవారగా నిలుచున్నాడు. సరోజిని మరదలు లోపలికి వెళ్ళింది. చాలా ఆశ్చర్యంతో, కొంచెం బాధతో, కొంచెం సిగ్గుతో.

"మీ కథను రోజూ చదువుతుంది. చాలా ఇష్టం ఆవిడకు." ముకుందరావు మాటాడలేదు.

"నేను ఉద్యోగం మానేశాను తెలుసా?" ఆమె నవ్వుతోంది.

"ఇప్పుడు చెప్పండి. నాకు భోజనం ఏర్పాటుచేస్తారా?"

ముకుందరావుకి సంతోషమైంది. సరోజిని టవలు తెచ్చి యిచ్చి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది. ముకుందరావు తుడుచుకోవటంలేదు. ముకుందరావుకు ఎన్నెన్నో గుర్తు వస్తున్నాయి. అమ్మకు వుత్తరం వ్రాయాలి. రెండురోజులక్రితం గోవిందు చెప్పిన ఉద్యోగం విషయం గట్టిగా కనుక్కోమని చెప్పాలి. ఉత్తరం....ఉత్తరం....అమ్మకు.... ముకుందరావు కాసేపు సరోజిని నిష్క్రమించిన వాకిలివేపు చూశాడు. లోపల స్టవ్ మండుతోంది. ఆ అమ్మాయి వదిలేసిన పత్రికవేపు చూశాడు. బయట కురుస్తున్న వానవేపు చూశాడు. ముకుందరావు ఆలోచించుకున్నాడు. సరోజిని రాలేదు.

ముకుందరావుకి సంతోషం పొంగిపోతోంది. గోవిందు దగ్గరకుపోవాలి. అమ్మకు ఉత్తరం వ్రాయాలి. లోపల స్టవ్ మండుతోంది. ఎవరూ బయటకు రాలేదు. రెండు నిమిషాలు కూడా గడవకముందే ముకుందరావు రోడ్డుమీద తడుస్తూ నడుస్తున్నాడు.

———